

NE KAŽDÝ
SI ZASLOUŽÍ
DRUHOU ŠANCI

POSLEDNÍ NA SEZNAMU

PETER MOHLIN

PETER NYSTRÖM

Když je agent FBI John Adderley odhalen drogovým kartelem, který infiltroval, výsledkem je střelba, krev a hlavně zbraní u spánků – ale i zaklapnutá želízka. Obvinění končí u soudu a John v programu na ochranu svědků... ve švédském Karlstadu, kde se přidává k policejní jednotce pro vyšetřování odložených případů. A tím jeho problémy teprve začínají.

„Sakra debut! Krimithriller s důrazem na psychologii. Vzrušující a poutavý! Je skvěle napsaný a snadno vás pohltí – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby podle něj vznikl film nebo seriál od Netflixu!“

– millimys_books

„Kniha napsaná s takovým umem, až byste uvěřili, že je jejím autorem Lars Kepler (...). Věcná a chytrá a dobře podložená a taky plná zvratů, které mě nepřestávaly překvapovat.“

– annas.lasdagbok

PETER MOHLIN & PETER NYSTRÖM

POSLEDNÍ NA SEZNAMU

Přeložil Lubomír Veselý

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Det sista livet (The Bucket List) © 2020 Peter Mohlin
& Peter Nyström

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangements with Nordin Agency AB,
Sweden

Translation © Lubomír Veselý, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-480-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-479-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-117-5 (print)

PRVNÍ ČÁST

2019 & 2009

BALTIMORE, 2019

Ležel na zádech a díval se na bílý strop. Obrysy zažloutlé sádrokartonové desky se postupně projasňovaly. Ta skvrna vypadala jako duch nebo možná spíš balón. Jako dětská kresba.

John věděl, že se pohybuje na rozhraní mezi spánkem a bdělostí. Neměl ponětí, jak dlouho mezi těmito dvěma světy proplouval.

Pokusil se otočit hlavou, aby viděl, kde je. O vteřinu později ho ochromila vlna hrozně bolesti. Její epicentrum se nacházelo v týlu hlavy a rozlévala se do zbývajících částí těla. Zavřel oči a pokoušel se někde uvnitř sebe najít místo, kde by se mohl ukrýt. Ale takové místo neexistovalo.

Čekal, dokud ta nejhorší bolest nepomine, a rozhodl se vnímat místnost jinými smysly než zrakem. Cítil nějakou čisticí tekutinu – ale chybělo v ní ono nezaměnitelné syntetické aroma, které takovéto výrobky často mají. Žádný citron nebo rozkvetlá louka, jenom nemocniční pach sterilní čistoty.

Uvědomil si, že nalevo od něho něco pípá. Zvuk se opakoval v intervalech několika vteřin a musel vycházet z nějakého technického zařízení v úrovni jeho hlavy.

Natáhl ruku nad hlavu, pomalu sevřel kovový rám postele a zvolna klouzal prsty po konstrukci, až narazil na cosi, co mu připadalo jako drát. Chytil ho a zdvihl, aby se na něj mohl podívat.

Na konci drátu visel plastový váleček s červeným tlačítkem. Stiskl ho a čekal, co se stane. Po několika vteřinách uslyšel zvuk otevírajících se dveří a blížících se kroků. Na-

klonila se nad něj žena v bílém plášti s vlasy svázanými vzadu na krku do drdolu.

„Jste vzhůru, John? Slyšíte mě?“

Nepatrně přikývl a žena se na něj příjemně usmála.

„Jste v nemocnici Johnse Hopkinse v Baltimoru,“ informovala ho sestra. „Museli jsme vás operovat a ošetřit střelnou ránu v hrudi.“

Naslouchal jejímu hlasu a začal si uvědomovat pooperační bolesti. Byly trochu jiné – méně prudké než bolest krku, ale o to více šířající. Jako druhá vrstva bolesti.

Žena vedle lůžka ho nepřestávala zásobovat detaily o zdravotním stavu. Když ho před čtyřicetimi hodinami přivezli na pohotovost, ztratil spoustu krve a byl v bezvědomí. Následovala operace a doktorům se podařilo zastavit vnitřní krvácení. Střely – byly dvě – nezasáhly životně důležité orgány a prošly tělem.

„Vodu,“ podařilo se mu ze sebe vypravit. Zaskočilo ho, jak slabě zní jeho hlas.

Sestra se natáhla na noční stolek pro pohárek a pomohla Johnovi vsunout brčko do úst. John byl tak lačný, že nasál víc vody, než byl schopen spolknout. Rozkašlal se a žena v bílém mu musela otřít bradu ubrouskem.

„Je těžké se napít, když ležíte na zádech. Nechtěl byste trochu zvednout postel pod hlavou?“

Přikývl.

Sestra stiskla jedno z tlačítek na zdi a hlavová část postele se pomalu začala zvedat.

John se konečně mohl rozhlédnout po pokoji. Vlevo vedle postele byl stojan na kolečkách s dávkou intravenózních léků. John napočítal tři průhledné trubice, které jehlou zapíchnutou v ohbí paže zásobovaly jeho tělo koktejlem chemikálií. Pípání, které slyšel, vydávalo zařízení monitorující dýchání a přívod kyslíku.

Tenké zatažené závěsy na oknech pouštěly dovnitř víc světla, než by se mu líbilo. Dveře do chodby v sobě měly okénko. Skleněnou tabulkou v jejich horní polovině zahlédl policistu, který hlídal přede dveřmi na chodbě.

John pomalu otočil hlavu na opačnou stranu a zjistil, že tam stojí další postel. Zjevně není jediným pacientem v tomto pokoji.

Když spatřil tu tvář, v hlavě mu explodovala další nálož bolesti.

Pod bílou přikrývkou – pouhých několik metrů od něho – ležel muž, který mu před čtyřiaadvaceti hodinami přiložil zezadu ke krku hlaveň pistole.

KARLSTAD, 2009

Zase hlasová schránka. Heimer věděl, že si jeho volání všimla, přestože byla skoro půlnoc. Mobil měla prakticky přilepený k ruce a vždycky spustil v jakoukoli denní hodinu. Když se jeden světadíl pro obchod uzavřel, druhý se otevřel – a ona byla vždy dostupná, když pěšáci potřebovali svého velitele.

Kdykoli s ní ale chtěl mluvit on – její manžel –, rozhodla se, že to nezvedne. Jeho hovory filtrovala, jak se říká mezi podnikateli. Někdy měl nutkání půjčit si mobil od někoho z managementu a zavolat Sissele z něj. Jen aby si ověřil, jestli hovor přijme.

Heimer se díval ven velikým oknem, které nešlo otevřít, a překvapilo ho, jak tmavá je voda venku. Emelie brzy odjede zpátky do Stockholmu a léto oficiálně skončí. Přemýšlel o tom, jak svou dceru sotva poznal, když ji týden před letním slunovratem vyzvedával na nádraží. Přeměna v elegantní studentku ekonomie proběhla tak rychle, že si teď skoro ani nemohl vzpomenout, jak Emelie vypadá.

Sissela přirozeně neskrývala nadšení, když Emelie začala loni na podzim studovat. Vše z minulosti bylo zapomenuto a dědička rodinné firmy navštěvovala nejprestižnější vzdělávací instituci. Heimer tak skálopevně přesvědčený nebyl. Během léta vynaložil nemalé úsilí, aby vztah s dcerou urovnal, opravdu se snažil, aby po všem, co se stalo, znovu získal Emeliinu důvěru. Ona ho ale k sobě odmítla pustit.

Zavolal Sissele ještě jednou. Proč to sakra nezvedá? Když jí volá třikrát za hodinu, musí jí přece dojít, že to je naléhavé.

Heimer se posadil ke kuchyňskému ostrůvku a přemítal, jak podělaný je to zase den. Začalo to hádkou hned u snídaně. V průběhu akademického roku byly zprávy ze Stockholmu vesměs dobré. Emelie tvrdila, že zkoušky složila a s ostatními lidmi ze skupiny vychází skvěle. Heimer pak potají probíral výsledky zkoušek se svou ženou a vyjádřil určité pochybnosti. Jejich dcera po něm zdělala dyslexii a on dobře věděl, jak těžké pro něho bývalo se při studiu architektury vyrovnat s teoretickými otázkami. Sissela ale nad jeho obavami jen mávla rukou a doporučila mu, aby svému jedinému dítěti víc věřil.

Včera se ale vzdušné zámky začaly bortit. Sisselina obchodní partnerka, která se znala s děkanem ekonomické fakulty, se nechala slyšet, že ohledně Emeliina studia zavládlo ve škole určité znepokojení. Docházku měla velice slabou a v poslední době ji prý na chodbách skoro nebylo vidět. Sissela samozřejmě děkanovi ihned zavolala, a tak dlouho do něho hučela, dokud jí ten chudák zcela otevřeně neřekl, jak si jejich dcera stojí. Z šedesáti možných kreditů, které mohla za dva semestry získat, se dostala na pouhých čtyřiaadvacet. O dva poslední testy se dokonce ani nepokusila.

Snídaně se proměnila v křížový výslech, v němž rodiče Emelii konfrontovali s jejím lhaním. Heimer se pokoušel manželku uklidnit, ale zdálo se, jako by už zapomněla, v jakém stavu myslí se jejich dcera v posledních několika letech nacházela – jak blízko bylo k tomu, aby ji ztratili navždy.

Dopoledne skončilo tím, že se Emelie zavřela ve svém pokoji a pak odešla z domu s ruksakem na zádech. Krátce poté se poroučela i Sissela a nechala Heimera v troskách toho, co dříve bývalo rodinou. Zůstal sám, aby jako obyčejně sklídil ze stolu po ostatních.

Zbytek dopoledne strávil ve vinném sklípku a snažil se vnést nějaký pořádek do uskládněného vína. V několika posledních měsících se mu nechtělo starat se o inventář a jejich pojistka byla platná pouze v případě, že bude udr-

žovat seznam lahví aktuální. Terapie zafungovala, a když si zavazoval tenisky, aby si zaběhl dvanáct kilometrů, které mu na pátky předepisoval fitness program, cítil se mnohem lépe. Ale pozitivnější stav mysli mu nevydržel dlouho. Po večeři, kterou si uvařil a snědl sám, se poslední iluze související s dceřiným novým životem rozpadla na kousky.

Heimer vstoupil do Emeliina pokoje. Vůbec neměl v úmyslu slídit, chtěl tam prostě jen strávit pár chvil. Občas to tak od doby, co se dcera odstěhovala do Stockholmu, dělával, jenom aby si připomněl, jak se kdysi oni dva postavili světu.

Bez přemýšlení sáhl na horní zásuvku psacího stolu. Nebyla úplně dovřená a on to chtěl napravit. Aspoň si to namlouval. Místo toho ale zásuvku otevřel a okamžitě si všiml srovnané hromádky starých seminárních prací. Vypadala podezřele, jako by tam byla úmyslně podstrčená. Zdvihl štos papírů a pod nimi našel sáček s bílým práškem.

Byl v něm už jenom zbytek. Heimer se pokusil si prostředníčkem trochu prášku nabrat. Přitiskl si prst k hornímu rtu a okamžitě poznal chemickou hořkou chuť kokainu.

Od té chvíle se minimálně osmkrát snažil své dceři dovolat. Neúspěšně. Někde hluboko v jeho mysli leželo to, co už dlouho tušil, ale nechtěl to vidět. Nová Emelie byla příliš dokonalá. Čas od času jim terapeuti z léčebny připomínali, že cesta zpět od duševního onemocnění ke zdravému životu je dlouhá a trnitá, často lemovaná velíkými strastmi. Ale zdálo se, že jeho dceři léčebný pobyt v Björkbackenu zázračně pomohl. Do ústavu vešlo devatenáctileté děvče se závislostí na drogách a ven vyšla mladá žena, která se pustila do studia ekonomie a chtěla se aktivně zapojit do fungování rodinné firmy. A celá tato přeměna se udála za pouhý půlrok.

Heimer odešel od kuchyňského ostrůvku a začal se bezcílně potulovat domem. Podrážky jeho kožených bot vrza-

ly na doběla vycíděných jednobarevných parketách a on se cítil jako jediný host na nejpouštěnější večítku – nastrojený v košili a saku, když se tudy mohl stejně tak ploužit v pantoflích a županu. Koneckonců, nikdo tady není.

Převlékl se do béžových plátěných kalhot a černého roláku; obojí si koupil v Miláně. Rolák mu perfektně padl na zpevněný šlachovitý trup – za to mohl poděkovat běhání. Nemnoho osmačtyřicetiletých mužů se může pochlubit takovou formou. Je pravda, že vlasy mu prořídly a ustoupily poněkud dozadu a kolem očí přibýly vrásky. Ale Heimer měl svůj obličej rád – stárnul s důstojností.

Poté co se Sisselou zajeli na nějakou premiéru do Stockholmu, si občas potají koupil bulvární časopisy. Miloval být jedním z těch lidí na fotografiích – a také rád sebe a Sisselu porovnával s páry stejného věku. Bjurwallovi byli jako pár těžko porazitelní, co se týkalo toho, jak dávat najevo postavení a dobrý vkus.

Heimer se vrátil do kuchyně. Připravil si sendvič, ale snědl jenom polovinu. Myšlenkami se stále vracel k Emelii, kde asi může být. Když ráno odcházela z domu, byla hodně rozčilená, a on opravdu toužil po šanci si s ní promluvit. V klidu a míru, když už největší vztek vyprchal.

Vrátil se do dceřina pokoje a posadil se na postel. Překvapilo ho, jak málo se nová Emelie hodí k té staré. Na ramínkách visely bílé halenky a kašmírové svetříky hned vedle černých mikin s kapucí a triček nejrůznějších skupin. Na podlaze stála vedle žluté přepravy s vinylovými deskami kabelka Burberry. A pak následoval ten největší kontrast ze všech – luxusní Macbook v koženém pouzdru vedle stolního počítače se třemi monitory a sluchátky, sestavy, která by se hodila spíše k pilotovi bojového letounu.

Fotografie nad psacím stolem připomínala jiné období: skupinová fotka Striker Chicks z první soutěže, které se dívky zúčastnily, v Dreamhacku v Jönköpingu. Emelie na ní stála vzadu vpravo, o hlavu vyšší než ostatní spoluhráčky z týmu. Tehdy měla blondaté vlasy obarvené na tmavo, kraťoučké, ostříhané na kluka. Používala výrazný

make-up a v horním rtu se jí leskly dva piercingy, což Sissela nesla s velkou nelibostí.

Heimer se od fotografie odvrátil. Chtělo se mu jít ven a znovu se rozběhnout. Chtěl prostě vydat z těla veškerou energii a ucítit v ústech chuť krve. Chtěl zapomenout, jakou bezpátevní kreaturou byl, i když jenom krátkou chvíli.

Pak zaslechl, jak se dole otvírají vstupní dveře. Následoval tlumený zvuk, jak na dlážděnou podlahu dopadla taška, a řinčení houpajících se ramínek ve skříni. Nakonec unavené kroky na schodech.

„Nalil bys mi sklenici vody, miláčku?“

Heimer vešel za Sisselou do kuchyně. Pozoroval ji, jak se vyzouvá z lodiček na vysokém podpatku a uvelebuj se na válendě v přilehlém obýváku. Sotva mumlala jednotlivá slova, ale i to mu stačilo, aby pochopil, že je opilý.

„Samozřejmě,“ odpověděl a snažil se nedat na sobě znát rozladění kvůli tomu, že celý večer nebyla k dosažení. Emelie teď potřebuje podporu obou rodičů, takže by bylo hloupé začít další hádku.

Přitlačil sklenici proti kohoutku ve dveřích ledničky. Zatímco se sklenice plnila studenou perlivou vodou, pokukoval Heimer po své ženě na pohovce. Platinově blondaté vlasy s jedním paličatým pramenem, který tvrdošjně odmítal zůstat svém na místě za uchem. Aristokraticky tvarovaný nos, o němž věděl, že je na něj jaksepatří pyšná. A brada, kterou si v posledních dnech hladila více než jindy. Doktor jí při poslední operaci pokožku poněkud více napjal. U ženy po čtyřicítce to nevypadalo přirozeně, jak si často stěžovala. Heimer to nekomentoval, ale pomyslel si, že tohle je u plastické chirurgie přece zásadní. Jestli chce Sissela vypadat přirozeně, mohla si ponechat svou původní bradu.

Položil sklenici vody na tácek s potiskem od Josefa Franka, aby nepoškodil desku konferenčního stolu.

„Díky,“ hlesla. Polovinu sklenice vypila jedním douškem. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Ten mítink byl nekonečný a úplně jsem zapomněla na to, že pak máme

ochutnávku vína. Podařilo se mi vzít ti několik lahví. Ten nový člen vedení je spolumajitelem vinohradu v Jižní Africe, a když jsem mu řekla o tvé vášni k vínu, trval na tom, že ti musím jednu krabici přivést.“

„Že mu posílám uctivé poděkování a pozdrav,“ zabručel Heimer z křesla Lamino.

Nesnášel, když tohle jeho žena dělala. Jak ji mohlo napadnout, že lahve od obchodníka s koňmi si zaslouží místo v jeho vinném sklepě? Copak nechápe pečlivost, s jakou svou sbírku doplňuje? Malé zbývající místo přislíbil některému z vín kraje Bordeaux, které, jak doufal, získá na aukci v Sotheby's letos na podzim.

„Ozvala se ti během večera Emelie?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla. „Copak ona ještě není doma?“

Zavrtěl hlavou. Jeho žena zvedla jednu nohu na pohovku a začala si ji masírovat. Heimer marně pátral v paměti, kdy ho přestala žádat, aby jí to po nekonečně dlouhém dni v práci v nepohodlných botách udělal on.

„Není na tom dobře,“ řekl a vstal.

Gestem jí naznačil, aby udělala totéž, a společně vešli do dceřina pokoje. Otevřel zásuvku a ukázal na sáček se zbytky kokainu.

„Je to to, co si myslím?“ zeptala se Sissela.

Přikývl.

„Připadám si tak podvedená,“ dodala po krátké odmlce. „Nejdřív všechny ty lži o studiu a teď tohle. Slíbila, že s tím přestane.“

„Byli jsme naivní – měli jsme předvídat, že to nebude tak snadné.“

„Jinými slovy chceš říct, že naivní jsem byla jen já. Ty jsi nikdy neuvěřil, že se uzdravila.“

Přesně tohle měl na mysli. Byl ale rád, že k tomu závěru dospěla sama, aniž by ji k němu musel dovést.

„Nezvedá mi mobil,“ řekl. „Půjdu ji ven hledat.“

„Je to moudré?“ namítla Sissela. „Pravděpodobně se sama brzy vrátí, a až dorazí, chtěla bych, abychom u toho byli oba. Emelie tě poslouchá víc než mě.“

Chyba, pomyslel si. Poslouchala ho víc, jenomže to bylo před Björkbackenem.

Jako obyčejně nechal rozhodnutí na Sissele. Uvařili si heřmánkový čaj, protože řekla, že uklidňuje nervy. Když už bylo po jedné v noci a dcera se stále neobjevila, šla Sissela spát. Heimer se stočil do klubíčka na pohovce a přikryl se dekou. Kdyby se Emelie kolem něho snažila proklouznout, vzbudilo by ho to. Slíbil si, že se opravdu vynasnaží s ní promluvit. Někde v dívčině nitru se přece musí skrývat ta stará Emelie, která mu bezmezně důvěřovala – a tentokrát neměl v plánu ji zradit.

BALTIMORE, 2019

Místo, kde muž ležel, bylo prázdné, postel zmizela. Přístroje, které měl připojené k tělu, ležely vypnuté na vozíku u zdi.

Poté co mu mužova tvář připomněla, proč je v nemocnici, John opět ztratil vědomí. Když se zase probudil, byla za okny černá tma. Den předal žezlo večeru – nebo dokonce noci. Nevěděl. V pokoji nebyly hodiny.

Do pokoje vešla sestra. Znepokojeně stanula vedle postele. Tvrdila, že Johnovy ztráty vědomí se neshodují s charakterem zranění trupu od výstřelů, a chtěla jít pro doktora. John protestoval. Hlava už ho nebolí a bolest v hrudi zvládá morfin. Sestra po krátkém váhání kapitulovala.

„Co se stalo s tím mužem, který ležel vedle mě?“ zeptal se John.

„Znovu ho operují. Napoprvé se to úplně nepovedlo, a tak se na to chtěli ještě znovu podívat,“ prozradila mu sestra, než náhle zmlkla.

Možná toho řekla o druhém pacientovi příliš. V nemocnicích platí pravidlo přísné mlčenlivosti. John přemítal, kolik toho sestra opravdu ví o mužích, o něž se stará. Policejní stráž za dveřmi na chodbě byla v nemocnici Johnse Hopkinse sotva běžnou praxí.

Popřála mu dobrou noc, ale předtím jí musel slíbit, že pokud by se znovu přihlásila závrat a točila se mu hlava, musí na ni okamžitě zazvonit. Jakmile odešla z pokoje, John zavřel oči. Když předtím spatřil mužovu tvář, střípky vzpomínek z baltimorského přístavu najednou začaly dávat smysl. Navzdory důrazným protestům celé-

ho těla, přestože bolestivý bod na hlavě začal nepříjemně pulzovat, se John přinutil v myšlenkách vrátit zpátky ke kontejneru, kde, jak byl tehdy přesvědčen, skončí jeho život.

Byl tam Abaeze spolu s dalšími známými tvářemi. A Ganiru, samozřejmě. Jako vždycky Ganiru. Právě ten setkání svolal. Labyrintem kontejnerů je vedl k severnímu cípu přístavu. Nakonec se před jedním z nich zastavil, uvolnil tyč a těžké dveře kontejneru se otevřely.

Kývl na Abaezeho, který stál nejbliž, což byl signál, aby vešel dovnitř. John a ostatní ho následovali. Postavili se podél stěn a sledovali Ganirua, jak se za nimi snaží dveře zavřít. Zámek se bránil, ale jakmile se muž opřel o dveře bokem, západky vklouzly do patřičné polohy a světlo zářivého jarního slunce, které sem do této chvíle proudilo, zůstalo venku.

O vteřinu později se v kontejneru rozsvítilo slabé světlo. John zdvihl hlavu a spatřil pracovní světlo visící na háku na stropě. Ganiru popošel několik kroků dopředu a natáhl ke zdroji světla ruku. Uvolnil ho z háku a zvedl ho před sebe do výše prsou. Studená bílá záře mu zespodu osvětlovala obličej a propůjčila mu vzhled potměšilého přízraku.

„Sedněte si.“

John mrkl po ostatních. Připadalo mu zvláštní sednout si na špinavou podlahu.

„Sedněte si,“ zopakoval Ganiru.

Tentokrát muži poslechli a opřeli se o stěny z vlnitého plechu. John přes košili cítil chlad studeného kovu.

„Co má tohle znamenat?“ zeptal se Abaeze.

Kdyby něco podobného řekl Ganiruovi John, odpovědí za takovou troufalost by mu bylo několik hrubých políček. U Abaezeho to ale bylo jiné. Byl tu déle a měl ve skupině jiné postavení.

„Ani ve snu by mě nenapadalo, že to někdy budu muset říct, ale jeden z vás žvanil.“

John byl vděčný, že jeho tvář ve tmě nic neprozradí. John si mnohokrát představoval šéfovy obrovské tlapy, jak mu svírají hrdlo: jak se mu palce boří do krku přímo pod ohryzkem a tlačí tak dlouho, dokud nepřestane dýchat.

„Jak jseš si tím jistej?“ zeptal se Abaeze, tentokrát tišeji.

„Do prdele, na sto procent. Měli jsme problémy se zasilkami, který zadrželo protidrogový. A tak jsem to zařídil tak, abyste se dověděli o falešný zásilce, která měla přijít letecky. A hádejte, jaký bedny ti parchanti otevřeli.“

Ganiru se pracovní lampou jako pochodní rozmáchl dokola nad hlavami všech mužů. Paprsky osvětlovaly jednu tvář po druhé, přičemž před každou se jeho ruka na několik vteřin zastavila.

„Jestli k tomu má někdo co říct, teď je ta chvíle,“ zasyčel.

Když se šéfovy tmavé oči od jeho tváře posunuly dál, pokusil se John nenápadně zvednout ruku k obočí, aby si otřel pot. Neuposlechla ho. Signály z mozku se nedostaly na ta správná místa – systém někde v jeho nitru zkolaboval.

Znovu Ganiru. Jeho řev se odrážel od plechových stěn kontejneru.

„Kurva, chci slyšet odpověď!“

Když nikdo nereagoval, vytáhl z pouzdra v podpaží pod sakem pistoli a položil ji před sebe na podlahu. Prudce do ní kopl. Začala se točit kolem své osy. John bez dechu sledoval otáčející se bubínek. Pistole zpomalovala, blížila se k poslednímu kolu a pro Johna to nevypadlo nejružověji. Nicméně nakonec se nad ním osud smíloval, zbraň se ještě o kousek pootočila a její hlaveň se zastavila před jiným z mužů.

Ganiru zbraň zdvihl, zastrčil ji zpět do pouzdra a světlo zase pověsil na stropní hák. Pak vytáhl muže, který v příšerné ruské ruletě prohrál, z podlahy nahoru a táhl ho ke dveřím. Volnou rukou otevřel kontejner a vrazil do muže tak prudce, až ten ubožák spadl na asfalt.

Ganiru se obrátil zpátky k tvářím uvnitř. Vypadal teď

klidněji. Opatrně se usmál, jako by hra s pistolí nebyla míněna vážně.

„Každejch deset minut zastřelím jednoho z vás, dokud nenajdu toho, co nás prásknul,“ prohodil přes rameno, když vycházel ven.

Johna až zabolelo v uších, když se těžké dveře s ohlušujícím duněním znovu zabouchly a jediným zdrojem světla se opět stala bílá záře pracovní lampy. O vteřinu později se před kontejnerem ozvaly dva rychlé výstřely.

Ticho, které následovalo, by se dalo krájet. Jako by všichni muži mezi čtyřmi ocelovými stěnami zadržovali dech a žádný z nich nechtěl být první, kdo vydechne. Nakonec byla nepřítomnost slov tak skličující, že muž sedící nejbliž dveřím otevřel ústa.

„Buďte v klidu – nikomu se nic nestalo,“ řekl. „Obě rány skončily v zemi. Nevěřím tý pohádce o zadržený zasilce ani slovo. Nikdo z nás tady není tak blbej, aby zpíval, no ne? Ganiru byl vždycky paranoidní a teď nás chce prostě jenom otestovat.“

John byl skoro ochotný mu uvěřit. Muž mluvil tak přesvědčivě, sebejistě. Brzy bude po všem a všichni se tomu společně zasmějí. Šéf koupí něco k pití v tom zaplivaném podniku vedle Pattersonova parku, který vede jeho bratranec.

Pokusil se požádat mozek, aby zvedl jeho pravou ruku. Nervový systém ale dál stávkoval.

„A co si myslíš ty, Abaeze? Ty ho přece znáš,“ ozval se hlas v pološeru dál ode dveří.

Zdálo se, že Abaeze je ponořen hluboko do vlastních myšlenek. Jenom pokrčil rameny, jako by ho nic jiného ani nezajímalo.

Zavírací mechanismus na dveřích znovu zachrastil. Objevil se úzký paprsek světla a vzápětí se znatelně se rozšířil, když se dveře napůl otevřely. Něco bylo natlačeno dovnitř kontejneru a pak světlo opět zmizelo. Ganirův hlas bylo zvenku přes ocelovou stěnu sotva slyšet.

„Zbejvá pět minut.“

John viděl, jak několik mužů vyskočilo. Vytvořili kolem těla na podlaze jakýsi půlkruh. Jeden z nich tělem zatřásl, aby se mu dostalo nějaké odpovědi, napřed opatrně, pak silněji. Hlava padla na jednu stranu a John spatřil mezi stojícíma nohama mrtvé oko, jak na něj zírá. Druhé bylo vystřelené.

Muž, který se právě pokusil ostatní uklidnit, se odpotácel ke vzdálenějšímu koutu kontejneru a s několika křečovitými stahy žaludku se hlučně vyzvracel. Přecpaným prostorem se rychle rozšířil odporný zápach žaludečních šťáv a napůl strávených fajitas.

Někteří muži začali křičet a vzájemně se obviňovat. John zůstal přilepený k podlaze a snažil se nějak si utřídit myšlenky. Měnily směr a každou vteřinou se prolínaly. Nešlo je pospojovat do něčeho srozumitelného.

Abaeze stál uprostřed kontejneru a snažil se od sebe odtrhnout dva muže, kteří se začali prát.

„Jestli se neuklidníme, chcípnu tu všichni,“ zakřičel.

Muži neochotně ukončili potyčku. Pravděpodobně si uvědomili, že jediným člověkem, který má šanci Ganirua zastavit, je Abaeze.

„Až se vrátí, řeknu mu, kdo žvanil. Nikdy si neodpusťím, že jeden z nás musel umřít, než jsem si stačil dát dvě a dvě dohromady,“ pokračoval, když se znovu posadil.

Ostatní muži také zabrali svá místa na podlaze. Následovalo zvláštní ticho. Vystrašení muži vyrovnaní kolem stěn kontejneru se vyhýbali pohledům ostatních. Nakonec se jeden z nich odvážil vyslovit očekávanou otázku.

„Kdo to je?“

Abaeze zavrtěl hlavou.

„Až sem přijde Ganiru.“

John přemítal, jak moc je na něm znát chaos, který mu vířil v hlavě. Dýchal tak rychle a povrchově, že supěl jako dítě při horečce. Nikdo mu ale nevěnoval pozornost, každým byl soustředěný sám na sebe a počítal. Jejich slovo proti Abaezeho, pokud na ně ukáže prstem. Komu Ganiru uvěřit?

Dveře kontejneru se otevřely a popravčí vstoupil dovnitř. Lhostejně překročil mrtvé tělo. Musel si všimnout, jak se všechny oči obrátily k Abaezemu.

„Chcete mi něco říct?“ zeptal se.

Abaeze ani vteřinu nezaváhal. Jeho hlas byl silný, plný opovržení.

„Tendle mluvil,“ prohlásil a natáhl paži.

John spatřil, že prst směřuje na něho, a okamžitě ucítil, jak na něm spočinuly pohledy všech ostatních. V jejich očích nezračila jenom nenávist, ale do jisté míry i úleva. Jestliže on prohrál, oni jsou vítězi. První cenou je privilegium, že se zítra ráno zase probudí.

Jak to ale Abaeze může vědět? Pokud to tedy opravdu ví. Mohl také vybrat někoho namátkou, aby se vyhnul nebezpečí, že bude obviněn on sám. John s nimi je nejkratší dobu – už jen to z něho dělá vhodnou oběť.

„Jseš si jistě?“ zeptal se Ganiru.

„Jo. Jednou se šel vychcat a nechal si mobil v autě. Viděl jsem na něm spoustu podivnejch zpráv. Nerozuměl jsem jim – ale teď už chápu, o čem byly,“ řekl a odplivl si směrem ke zrádci.

John zíral na kapičku slin několik centimetrů od jeho nohy. Zvedl se mu žaludek, ale podařilo se mu potlačit nutkání na zvracení. Opravdu tomu Ganiru uvěř? Opravdu si myslí, že takhle špioni komunikují se svými šéfy?

Zřejmě ano. Spatřil Ganirua, jak na něho namířil zbraň.

„Zlomil jsi mi srdce – a to ho mám už jen malej kousek.“

John se chtěl bránit. Chtěl tomu psychopatovi napovídat tolik pomlouvačných lží, že by si už potom Ganiru nedovolil důvěřovat nikomu jinému. Měl ale jazyk stejně ochromený jako zbytek těla. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

„Nech mě to udělat,“ obrátil se na Abaeze na šéfa. „Bude se mi dneska líp spát, když tohohle hajzla pošlu jednou provždy k čertu.“

Ganiru uznale přikývl.

„Jasně – je tvůj.“

Abaeze trhnutím zdvihl Johna z podlahy. Jak ponižující způsob smrti. John byl vycvičený odolávat nátlaku, a teď se nechá odvést na porážku jako se vším smířené dobytče. Ganiru přidržel dveře otevřené, aby Abaeze mohl Johna vytáhnout ven. Hluboko v sobě cítil aspoň malou úlevu, že nemusí zemřít v kontejneru. Aspoň se naposled nadechne čerstvého vzduchu.

„Na kolena,“ rozkázal Abaeze.

Vrazil do něj. John natáhl paže, takže přistál na všech čtyřech otočený k Abaezemu zády. Byl vděčný za to, že zbytek mužů zůstal v kontejneru. Smrt je soukromá záležitost a on se s nimi nechtěl dělit o své poslední okamžiky na tomto světě.

Otočil se a uviděl Ganirua, jak Abaezemu podává pistoli. Uslyšel kovové cvaknutí, když ji Abaeze odjistil. Kat mu přitiskl hlaveň zezadu k hlavě a přinutil ho sklonit obličej k zemi. John sledoval prasklinu v asfaltu, která se vlnila až pod další kontejner.

Tohle je konec, poslední kapitola – byl o tom přesvědčený.

Film odehrávající se v jeho mysli se zastavil, když John uslyšel, jak někdo stiskl kliku u dveří. Otevřel oči a na chodbě spatřil policistu, jak se snaží protlačit dveřmi postel. To musí být Abaeze vracející se z operace. John se okamžitě snažil postřehnout nějaké náznaky pohybu, ale zdálo se, že muž není při vědomí.

Sestra zaparkovala postel vedle Johnovy a připojila zařízení monitorující pacientův stav. Potom jí zapípal pager a ona nechala Johna se spícím Abaezem o samotě.

John studoval mohutné tělo, které se sotva vešlo na lůžko. Muž musel měřit bezmála dva metry a vážit hodně přes sto kilogramů. Pleť měl tak černou, že vypadala skoro jako modrá. Obličejí dominoval široký nos a vrásky na tvářích byly hlubší, než si John předtím všiml. Mohutné paže položené na příkryvce byly nepochybně vypracova-

né v posilovně. Svaly obalovala vrstva tuku, ale rozhodně tím neztratily působivost. John pochopil, proč byl Abaeze pro Ganirua tak užitečný. Lidé, kteří odmítali zaplatit své dluhy, obvykle našli nějaké skryté finanční rezervy, jen co se s Abaezem posadili k vyjednávacímu stolu.

Z ochablých úst se ozvalo zakašlání. John vyskočil. Následovalo několik dalších zakašlání a bylo zřejmé, že muž opět nabývá vědomí.

John zvažoval, jestli má spustit alarm, ale rozmyslel si to, když Abaeze otevřel oči a otočil k němu hlavu. Trvalo několik vteřin, než si obr na vedlejší posteli uvědomil, na koho se dívá. Pak se chabě pouсмál a řekl: „Takže ty žiješ, co?“

John úsměv opětoval.

„Jo, a oba víme, komu za to mám poděkovat.“

KARLSTAD, 2009

Heimer ochutnal čerstvě vymačkaný džus a zjistil, že pomeranče nejsou takové, na jaké byl zvyklý. V obchodě začali objednávat nový druh, který nebyl tak sladký jako ten předešlý. Vypláchl odšťavňovač, nalil dvě sklenky džusu a jednu podal ženě, která seděla u kuchyňského ostrůvku. Obyčejně snídali tam, protože to bylo jediné místo, kam od východu dopadalo světlo. Za jasných dnů mohli nad vrcholky stromů oknem pozorovat východ slunce.

Okno přidali do stavebního plánu na poslední chvíli. Heimer byl rád, že na něm trval. Poloha pozemku vedle jezera Vänern přímo vybízela nechat vodu, aby ovlivňovala každou místnost. Ale oblast Värmland, to nejsou jenom jezera – jsou to také lesy. Heimerovi se ten slogan líbil. Používal ho, když přesvědčoval architekty, aby ještě jednou změnili plány. Výměnou za to slíbil, že to je poslední požadavek, která bude mít dopad na potrubní rozvody nebo na nosné zdi. Tento slib však opět porušil jen den později, když se probudil s novou jasnou vizí hlavní ložnice sousedící s koupelnou.

Nikdy se necítil lépe, než když dům stavěli, a aspoň pro jednu mu Sissela nechala volnou ruku a zdržela se veškerých připomínek. Byl zkušený architekt a ona to respektovala. Ačkoli mnoho let nepracoval, své znalosti neztratil.

Heimer pohlédl na ženu, když pozvedla sklenku ke rtům. Její ruce vypadaly staře. Ruce jsou jedna z částí těla, kterou nevylepší žádné zázračné drahé krémy nebo plastické operace. Pokud chcete znát věk ženy, stačí se

pozorně podívat na její ruce. Je to stejně spolehlivé jako radiokarbonová metoda datování.

Pak se v myšlenkách znovu vrátil k Emelii.

Dokázal obrátit pozornost k jiným záležitostem pouze na několik málo okamžiků, než zase začal myslet na ni. Cítil se, jako kdyby mu někdo upnul hrudní koš do svěráku a zvolna utahoval šroub, aby zvýšil tlak. Toužil být venku, běžet po své trase. Běžet tak rychle a tak daleko, až ucítí chuť krve. Vyčerpávající fyzická námaha byla jako anestetikum pro hlavu.

„Je půl jedenácté,“ poznamenala Sissela. „Musíme něco udělat.“

Mluvila tichým, ale rozhodným hlasem.

„Tenhle džus,“ řekl. „Necítíš v něm něco divného, zkaženého?“

„Heimere, to nevypadá dobře. Kokain u ní v pokoji...“

„Myslím, že se nám brzy ozve,“ přerušil ji.

„Dělám si starosti, že by si mohla znovu ublížit. Možná je s Magnusem – letos v létě spolu trávili hodně času. Zavolám Hugovi.“

Heimer sledoval manželku, jak odchází s mobilem v ruce do knihovny. Hugo Aglin byl finanční ředitel firmy AckWe a jeden z mála Sisseliných kolegů, který s ním příležitostně promluvil. Postavil si dům nedaleko od nich a tu a tam požádal o radu, kterou mu Heimer s radostí poskytl. Bylo zcela výjimečné, že někdo z firmy o Heimerovi smýšlel jinak, než že jen utrácí peníze své ženy. Většina z nich se k němu chovala stejně jako jeho manželka – se strojeným nadšením k jeho výstředním zájmům. Jako kdyby nabízeli dítěti povzbudivý potlesk, než před ním zavřou dveře, protože dospělí si potřebují promluvit. Hugo byl jediný z nich, kdo si přišel prohlédnout vinný sklep. Zbytek té bandy by nerozeznal Barolo Riserva od šťávy z černého rybízu, což znamenalo, že tam dole nemají co pohledávat.

Nebylo těžké pochopit, proč měla Sissela radost, že Emelie začala s Hugovým synem trávit více času. Byl – v každém případě – přijatelnější variantou společnosti

než děvčata ze Striker Chicks s pažemi kolem ramen na fotografii v pokoji jeho dcery. Sissela obvyčejně s neskrývaným opovržením říkala, že jsou to počítačovní magoři, ale jen když ji Emelie nemohla slyšet.

Heimer nevěděl, co si má o Magnusi Aglinovi myslet. Jeho mastné vlasy ulízané dozadu nesporně pomohly Tynäsu vysloužit si přídomek Hämptons.

Sisselu naštvalo, když redaktor místního plátku – *Nya Wermlands Tidningen* – přidal v názvu kolonie amerických boháčů nad „a“ dvě tečky. Podle jejího názoru tím zesměšnil místo, kde žijí. Heimer si ale myslel, že to je vtipné. Koneckonců, ten malý výběžek pevniny s vodami jezera Vären po obou stranách neskýtal domov nikomu jinému než právě majitelům oněch novin.

Další prominentní obyvatel Tynäsu byl mistr tanečního orchestru, který prodal miliony desek. Heimera pobavilo, že si koupil pozemek přímo sousedící s jeho a postavil tam dům, vedle kterého vypadala muzikantova dříve úchvatná usedlost jako obvyčejná víkendová chata. Heimer proti tomu otevřeně nikdy nic nenamítal, ale když se během stavby zdravili v supermarketu, zaznívalo v jeho jinak sametovém barytonu cosi napjatého.

Sloupek v *NWT* použil titulek „Odlišné světy“, kde vykresloval nejen zámožný kout Hammarö nedaleko Karlstadu, ale také oblasti kolem továren ve Skoghallu. Socioekonomický profil tohoto regionu byl odlišný a obyvatelé se museli smířit se zápachem šířičitanů při výrobě dřevní buničiny.

Z Tynäsu to nebylo do Skoghallu daleko – necelých deset kilometrů. Ale protože žil v Hammarö mnoho let, dobře věděl, že vzdálenost mezi těmito dvěma světy je daleko větší. Ta dvě místa byla jako dvě planety z různých slunečních soustav.

Uklidil nádobí po snídani a sotva měl hotovo, když se manželka vrátila z knihovny.

„Magnus ještě spí, ale Hugo slíbil, že s ním promluví, jakmile se probudí. Ty děti zřejmě měly včera v domě

mejdán a je docela možné, že tam byla i Emelie. Uklidňoval mě, abychom si nedělali starosti.“

Sissela vypadala klidnější – víc jako výkonná ředitelka než znepokojená matka. Heimer se rozhodl, že teď je ta pravá chvíle nechat ji chvíli o samotě. Potřeboval si zaběhat. Potřebovalo to jeho tělo i hlava.

O patnáct minut později už vyrazil na svou obvyklou trasu. Překontroloval nové náramkové hodinky Garmin, že jsou na nich aktivované funkce GPS a monitor srdeční činnosti. Pak si nasadil do uší sluchátka MP3 přehrávače a zapnul ho. Dnes hodlal uběhnout pouze kratší trasu, což znamenalo, že by měl dokázat udržet tempo 3,40 minuty na kilometr.

První delší úsek do kopce přišel asi po osmi stech metrech a fungoval jako rozhodující moment. Když měl Heimer dobré dny, užíval si pocit síly v nohou, jak se vznášely nad zemí a hnaly ho nahoru. Jindy zase cítil v končetinách hromadící se kyselinu mléčnou. V té chvíli mu bylo jasné, že ho na okruhu čeká pěkná dřina.

Mrkl na hodinky, které mu hlásily, že první kilometr byl rychlý. Tělo dnes reagovalo skvěle, navzdory skličujícím myšlenkám o Emelii. Nebo možná právě proto. Strach ho poháněl vpřed. Potřeboval se trýznit, balancovat tak blízko bodu zlomu, jak to jen bylo možné. To byl jediný způsob, jak umlčet své myšlenky.

Jakmile vyběhl na vrchol, široká cesta se stáčela doleva a pokračovala dál podél vody. Tahle část trasy byla Emeliina oblíbená. Tvrdila, že to je kvůli výhledu na jezero Vänern dole pod cestou. Rád ji škádlil a říkal, že to je spíš proto, že tenhle úsek je pro běh snadnější a že si po stoupání může trochu oddechnout.

Miloval jejich rozhovory při běhu. Ze začátku ji ven musel nutit. Za každý kilometr na trase jí slíbil dvacet minut, které pak mohla strávit na svém počítači. Přistoupila na obchod, ale Heimer jí musel na oplátku slíbit, že se na ni bude každý den při hře chvíli dívat.

To mu otevřelo oči. Neměl ponětí, co Counter-Strike

je, dokud ho Emelie nezasvětila do tajů této hry. Výchozí situace byla jasná a snadná. Dva pětičlenné týmy. Jeden tým představuje teroristy, druhý proti teroristům bojuje. Vše se hrálo on-line a v tempu, z něhož se mu ze začátku točila hlava, ale pak ho začalo fascinovat. Rychle si uvědomil, že Emelie a její spoluhráčky ze Striker Chicks jsou talentované a na e-sportovních stránkách si získaly zaslouženou reputaci.

„Co myslíš, že by mamka říkala, kdybych byla stejně dobrá v tenise, jako jsem v Counter-Striku?“ zeptala se Emelie. Bylo poprvé, kdy s ním dokázala uběhnout celá dvě kola a vysloužila si tak téměř pět hodin na hru.

Otázka řála do živého. Heimer přesně věděl, co by Sissela udělala – dala by celému světu na vědomí, že jejich dcera je vycházející hvězda, a hned by odletěla do Ameriky najít pro ni vhodného soukromého trenéra.

Od toho okamžiku se Heimer rozhodl, že na hry své dcery přehodnotí názor. Bylo zjevné, že si našla činnost, kterou miluje, a jeho úkolem je ji v tom podporovat. Když se vysprchovali, nabídl jí, aby zavolala děvčatům ze Striker Chicks a pozvala je k nim domů. Pak je odvezl do několika obchodů s elektronikou a řekl jim, aby si vybrala cokoli, co potřebují, aby se ve své hře zlepšovala. Účet zaplatí on.

Ten pohled, který mu Emelie věnovala, když zavřel kufr od auta nad horou domácí elektroniky! Uchoval si ten výraz v jejích očích a ochraňoval ho jako svůj nejценnější majetek. Ale to bylo tenkrát. Letos v létě si s ním nešla zaběhat ani jednou.

Hodinky mu znovu zapípaly a upoutaly jeho pozornost k času na jeden kilometr. Tři minuty padesát osm vteřin. To není moc dobré. Myšlenky na Emelii ho vyvedly z rytmu. Přinutil se zvýšit tempo.

Když se vrátil, zjistil, že Sissela má návštěvu. Hugo Aglin stál vedle ní u kuchyňského ostrůvku a ukazoval něco na notebooku. Možná to bylo jenom světlo z monitoru, ale připadalo mu, že tvář jeho ženy je nezvykle bledá.

„Promiň, že tě pořádně nepozdravím, Hugo, ale kape ze mě pot,“ řekl Heimer a rozhodil pažemi, aby ukázal své ulepené ruce.

„Tohle musíš vidět,“ obrátila se k němu Sissela, rty tak pevně našpulené, že její hlas připomínal spíš zasyčení.

„Tohle je obrázek z Emeliiny facebookové stránky,“ vysvětloval Hugo. „Ukázal mi to Magnus, když jsem se ho zeptal, jestli neví, kde je.“

Heimer měl pouze mlhavou představu o tom, co je facebook. Slyšel Emelii, jak o něm mluví, a pochopil, že to je jakási online informační tabule pro přátele. Přešel ke kuchyňskému ostrůvku a všiml si, že jeho ponožky zanechávají na parketách zpocené stopy.

Hugo k němu obrátil monitor, aby se Heimer mohl na obrázek podívat. Bylo na něm Emeliino předloktí s podivným tetováním, s nímž dělala takové tajnosti. Motiv se skládal ze tří čtverců, dva z nich byly uvnitř zatržené ve tvaru písmene V.

Heimer ho náhodou zahlédl krátce poté, co se jejich dcera vrátila z Björkbackenu, a pokoušel se ji přemluvit, aby mu vysvětlila, co to znamená. Moc se jí do toho nechtělo, ale nakonec mu řekla, že to je seznam tří věcí, které si slíbila, že udělá, než zemře. Když se jí zeptal, jaké to jsou, jenom zavrtěla hlavou a dodala, že to nikomu nepoví.

„Podívej,“ řekla Sissela a ukázala na třetí čtverec, který byl předtím prázdný. „Musela se pořezat. Vyřízla si poslední značku přímo do kůže.“

BALTIMORE, 2019

Napadlo ho, že vlastně ani neví, jak se muž, který mu zachránil život, jmenuje. Pro Johna to byl Abaeze – Ganiruova pravá ruka a poslušný pěšák v baltimorsko-nigerijském drogovém kartelu. Ale pravda byla jiná. Uvědomil si to v přístavu pár vteřin poté, co pistole vystřelila. Útrpně čekal, až mu kulka vyvrtá do lebky díru a cestou na opačnou stranu s sebou vezme i jeho život. Místo toho se ale ozvala hlasitá rána, po níž mu dlouho zvonilo v uších. Když hluk neutichal, došlo mu, že nějakým záhadným způsobem unikl smrti – že je stále naživu.

V následujícím okamžiku John uviděl Ganirua, jak leží na asfaltu a drží se za kolena. Jeho záchrance na šéfa očividně vypálil dvě rány místo jedné.

Pak mu Abaeze přikázal, aby běžel za ním. První kroky byly nejtěžší, ale spojení mezi mozkem a nohama se brzy obnovilo a John se začal pohybovat rychleji.

V tu chvíli se za nimi ozval první výstřel. Muži v kontejneru si museli uvědomit, co se venku stalo, když odtamtud uslyšeli Ganiruův řev. Pustili se do pronásledování zrádců a ani na vteřinu nezaváhali použít zbraně. Kdyby jednotka rychlého nasazení přijela jen o několik minut později, byli by John i Abaeze mrtví.

„Jak se daří, synku?“ nadhodil Abaeze a snažil se posunout nahoru na polštář do vzpřímenější polohy, aby se dostal obličejem nad boční madlo postele.

Zdálo se, že se probudil v dobré náladě, a nevypadal tak dezorientovaný, jako se po své operaci cítil John. Abaeze byl minimálně o patnáct let starší, ale oslovení

synku bylo poněkud přehnané. Johnovi bude příští rok pětatřicet a lidé zřídka kdy špatně odhadli jeho věk – rozhodně mu nikdy nehádali míň.

„Jo, úplně skvěle,“ odpověděl nepřesvědčivě. „A co ty?“

„Totálně na hovno. Bolí to, jako by mě někdo střelil do břicha,“ řekl. Vzápětí Johna překvapil smíchem, který okamžitě vystřídalo zakvílení, když se rány po operaci napjaly nenadálým pohybem břišních svalů.

„Do prdele, to bolí. Potřebuju víc léků proti bolesti. Neznáš náhodou nějakého dealera, že ne?“

Znovu se rozchechtal. John nikdy nepotkal člověka, který prodělal tak kompletní proměnu. Drogový dealer Abaeze a rekonvalescent Abaeze se dělili o totéž mohutné tělo, ale kromě toho neměli zhola nic společného. Jeden byl zamlklý a vážný, ten druhý byl parodií na sólového komika upoutaného na lůžko.

„Kdo přesně jsi?“ vypravil ze sebe John. Samozřejmě, dokázal by odpověď na svou otázku odhadnout sám, ale přesto chtěl slyšet, jak jeho spolubydlící na pokoji zareaguje.

Abaeze ve vteřině zvažněl.

„Brodwick by neskákal radostí, kdyby slyšel, že se o tom bavíme. Pravděpodobně si nás bude chtít poslechnout nejdřív odděleně.“

Brodwick – tedy James E. Brodwick, šéf baltimorské pobočky FBI. Johnův odhad byl správný. Abaeze je špion – stejně jako on. Proč mu ale nikdo neřekl, že je v Ganiruově kartelu další? Brodwick k tomu měl pravděpodobně své důvody. John se přesto nemohl ubránit nepříjemnému pocitu, že ho podvedli vlastní lidé.

John si zároveň uvědomil, že není čas na to, být příliš přecitlivělý. Bez Abaezeho by všechno skončilo jinak. To Abaeze si zachoval chladnou hlavu a našel řešení. Co udělal John? Všechno podělal. Zůstal ochromený a neschopný jediného pohybu.

„Myslel jsem, že jsem mrtvý. Tím myslím, když jsi postřelil Ganirua. Musel jsem si osahat hlavu, jestli mi z ní nevyletěl mozek.“

„Za to se omlouvám,“ řekl Abaeze, „ale musel jsem se snažit, aby to vypadalo věrohodně.“

John si mimoděk přiložil ruku na stejné místo na zadní části hlavy – místo, kde cítil ústí hlavně pistole.

„Aspoň mi řekni, jak se jmenuješ, abych věděl, komu mám poděkovat.“

„Trevor – a kdyby mě všechno tak zatraceně nebolelo, podal bych ti ruku. A ty?“

„John. Jmenuju se John.“

Připadalo mu zvláštní vyslovit své vlastní jméno. Skoro rok byl někým jiným. V FBI mu vytvořili novou identitu s poněkud agresivním životopisem, který měl přilákat Ganiruovy lovce hlav. Dostal byt na Belair road a pak ho nechali, ať se v klidu věnuje své práci. Chvilí to trvalo, ale za nějaký čas si John získal důvěru jak Ganirua, tak jeho přísluhovačů. Začal jako poslíček, který měl pro něco skočit nebo zařídit, ale úkoly byly postupně důležitější, až ho jednou v neděli začátkem jara pozvali do nádherného domu na předměstí. A tehdy – když ho Ganiru představil své ženě a John si mohl vyzkoušet jízdu v jeho lamborghini – si uvědomil, že ho opravdu přijali mezi sebe.

Brodwick zatahal za všechny správné drátky, když Johna naverboval z oddělení vražd v New Yorku. Vysvětlil mu, jaká jedinečná příležitost ke změně se před ním otevírá a že špioni jsou tou nejdůležitější zbraní v boji s organizovaným zločinem. John chápal, proč se Brodwick tak snažil. Nebylo snadné najít kandidáty, kteří budou ochotni takové riziko podstoupit. Nabídku přijal, ale byl neskutečně naivní v představách, co bude jeho nový život opravdu obnášet. Nezákonný obchod s drogami běžel bez přestávky po celý den. Setkat se s někým z venku bylo nemyslitelné. V kruzích, kde se pohyboval, jeden bedlivě sledoval druhého.

Do pokoje vešla žena v bílém plášti. John ji nepoznal. Měla krátké vlasy úmyslně upravené do chlapeckého vzhledu à la vrabčí hnízdo. Neměla žádný make-up, přes-

to byl její obličej tak bezchybný, že by mohl zdobit titulní strany módních časopisů.

Jako mávnutím kouzelného proutku vypadal Trevor najednou mnohem čerstvěji. Navzdory tomu, že se právě probudil po druhé operaci, vyloudil na tváři kouzelný úsměv od ucha k uchu.

„Dobrý den,“ pozdravila je žena. „Víte, kde jste?“

„V nebi s jedním z božích andělů,“ odpověděl Trevor pohotově a hlasitě a nakažlivě se rozesmál.

Tenhle chlap se mi snad jenom zdá, pomyslel si John, ale hned si vzpomněl, že mu musí být neskonale vděčný. Na ženu vtípek vůbec nezapůsobil. Pravděpodobně byla zvyklá na to, že pacienti její vzhled komentují různě.

„Odpočívejte, ať si nepoškodíte stehy. Operovali jsme vám břicho kvůli střelnému zranění.“

Vysvětlovala Trevorovi jeho současný zdravotní stav. Jeho zranění vypadala hůř než Johnova. Ještě nějakou chvíli potrvá, než se jeho spolubydlící bude moct najít sám bez cizí pomoci.

Trevor pozorně poslouchal a položil jí několik krátkých otázek. Nakonec se zeptal, jestli by nemohla promluvit s doktorem a požádat ho, aby mu zvýšil dávkování tisících prostředků. Teď se rozesmála žena.

„Omlouvám se, že jsem se řádně nepředstavila. Já jsem doktorka. Jsem operátérka v trauma týmu – obě operace jsem dělala já.“

„Ach, bože! Musím se vám omluvit,“ začal Trevor.

„Není třeba,“ přerušila ho. „A samozřejmě že dostanete více morfinu. Promluvím se sestrou a ta vám dávkování upraví.“

Rozhovor náhle skončil, když se otevřely dveře. Muž, který vešel dovnitř, měl na sobě tmavý oblek a v obličeji obvyklý křivý úsměv. John nikdy nepřišel na to, jestli je přátelský, nebo pohrdavý. Doktorka se rychle otočila a neskrývala podráždění.

„Žádala jsem vás, abyste počkal venku,“ řekla.

„Slíbila jste mi, že s nimi budu moct promluvit.“

Povzdechla si.

„To jste mě asi neposlouchal dost pozorně. Slíbila jsem vám, že je uvidíte, jakmile usoudím, že to jejich zdravotní stav dovoluje.“

Pokrčil rameny.

„Mně připadají v pořádku.“

„A své pozorování jste založil na odborné znalosti a mnohaleté lékařské zkušenosti?“

John se nemohl ubránit, aby si tento okamžik jaksepatří nevychutnal. Nestávalo se často, aby někdo takhle srovnal Brodwicka do latě. Šéf byl viditelně zneklidněný, ale stále zachovával úsměv a pokusil se o jemnější vyjádření.

„Velice se omlouvám, paní doktorko. Od podobných posouzení jste tady samozřejmě vy. Pět minut. Víc nepotřebuju.“

Zavrtěla hlavou.

„Zapomeňte na to. Běžte teď domů a vyspěte se. Pokud nenastanou žádné komplikace, zítra ráno nebude vašemu rozhovoru nic bránit. Víc vám slíbit nemohu.“

Brodwick zvedl ruce v obranném odzbrojujícím gestu „vzdávám to“. V jedné ruce držel modrou plastovou složku a v druhé laptop.

„Dobře, v pořádku. Ale jistě mu prozatím můžete dát tohle,“ řekl a kývl k Johnově posteli.

Doktorka od něho převzala složku a položila ji spolu s laptopem na noční stolek, zatímco Brodwick se rychle vytratil do chodby. Pak se obrátila k Johnovi.

„Ve vašem chorobopisu čtu, že máte občas záchvaty bolesti hlavy a také že jste ztratil vědomí.“

„Ano, to je pravda,“ přikývl John a znovu si položil ruku zezadu na krk.

„Bolí to teď?“

„Ne, přichází to a zase odezní.“

Doktorka si načmárala pár poznámek do notesu. Johnovi se její ustaraný výraz nelíbil.

„Zítra ráno vám budeme muset udělat rentgen hlavy. Teď vás ale oba žádám, abyste leželi a odpočívali.“

Trevor usnul během minuty. John sáhl pro desky, které mu Brodwick nechal. Při tom pohybu ho zabořelo na prsou a John doufal, že se mu neuvolnil pooperační drén. Stropní světla byla ztlumená, takže musel použít lampu na čtení, aby dobře viděl.

Složka obsahovala poštu, která přišla do New Yorku na jeho skutečnou identitu, John Adderley. Vedení se postaralo o to, aby jeho poštu někdo vybíral a John ji dostával do vlastních rukou.

Prolétl vzkazy od zubního lékaře, upozornění z banky a daňového úřadu, než zbystřil pozornost nad dvěma dopisy, které se od ostatních lišily tím, že měly adresy nadepsané rukou. Nechal si je nakonec. Jedním z nich byla tenká obálka, která neobsahovala nic jiného než jedinou fotografii. Byl na ní on společně s kolegy z newyorského oddělení vražd. Někteří z nich měli na hlavách vánoční čepice. Nábytek a bar z tmavého dřeva a irská vlajka v pozadí prozrazovaly, že fotografie byla pořízena v jejich oblíbené hospůdce jen blok vzdálené od policejního oddělení.

John fotku obrátil a četl pozdrav. „Nevím, jestli se ti to dostane do rukou – nemám tvou novou adresu. Nicméně, hodně štěstí v soukromém sektoru, ty zatracený dezertéře.“

Ano, tak zněla oficiální verze – odstěhoval se do Baltimoru, kde si sehnal práci u soukromé bezpečnostní agentury, která poskytuje osobní ochranu vrcholným manažerům.

John se usmál. Na život v New Yorku už dlouho nevzpomínal. Zadíval se na sebe na fotografii. Jeho paže kolem ramen kolegů vypadaly tak tenoučké. Než pronikl do kartelu, musel držet v posilovně jako kůň, aby jeho tělo odpovídalo novému zločineckému životu. Dneska už se John neměl za co stydět, když se po ranní sprše v zrcadle kochal svým tělem. Vypracované bicepsy a pekáč buchet na břicho se mu líbily.

I obličej na fotce byl jiný. Tenkrát měl stále své vlasy – tmavé a kudrnaté, za což vděčil polovině svých genů. Když Brodwick rozhodl, že vlasy půjdou dolů, John zpočátku váhal. Dělal si starosti s tím, aby si Ganiru nemyslel, že John se světle hnědou pokožkou nevypadá dostatečně jako Afričan. Šéf to zavrhl jako nesmysl a podal mu holicí strojek. John už se neohlížel zpátky na to, co bylo. Tvar obličejů bez vlasů byl teď výraznější, mužnější. Už nikdy nechtěl vypadat jako rohožka u dveří jako na té fotografii z hospody.

John vrátil fotografii s obálkou do desek a otevřel druhý dopis. Byl v hnědé obálce s klopou a s cizími známkami. Sáhl dovnitř a obsah si rozložil na klín: novinové výstřižky, USB disk a ručně psaný dopis.

Byl to pozdrav z paralelního vesmíru, o jehož existenci věděl, ale který se mu podařilo tak dokonale vytěsnit z mysli, že na něj už téměř zapomněl.

Dopis napsala jeho matka, kterou John už dvacet let neviděl. Zůstala ve Švédsku, když Johna otec po rozvodu odvezl s sebou do New Yorku.

John zdráhavě vzal dopis do ruky a začal číst.

John!

Tentokrát musíš přiletět domů.

Dál se nedostal, protože ho zaplavily výčitky svědomí. Z neúhledného rukopisu jako by zazníval hlas jeho matky a oči se mu okamžitě zalily slzami. Slova mu mířila přímo do srdce a přiměla ho vidět sebe sama v jiném světle. A obraz, který se mu nabízel, rozhodně nebyl lichotivý: bezpáteční osoba, která strčila hlavu do písku a vybrala si takovou pravdu, která se nejvíc hodila jeho osobním záměrům.

John zvažoval, jestli má dopis dočíst do konce, ale rozhodl se, že ne. Místo toho se podíval na novinový článek. Pocházel z *Nya Wermlands Tidningen* a vyšel teprve před několika týdny. John začal popiskem pod fotografií, na níž do fotoaparátu hleděli dva vážní muži.

Vrchní policejní komisař värmlandské okresní policie spolu s Berntem Primerem, nedávno jmenovaným velitelem nově vy-

tvořeného týmu pro opětovné prozkoumání nevyřešených případů. „Oddělení odložených případů, jako je toto, byla vyzkoušena a testována jak v zahraničí, tak i ve Švédsku s velice dobrými výsledky,“ tvrdí o novém projektu Bernt Primer. Skupina začne pracovat letos na podzim a jejich prvním úkolem bude znovu přezkoumat okolnosti, které jsou spojeny se zmizením Emelie Bjurwallové, dědičky firmy AckWe, před deseti lety.

John chápal důvody, proč si vybrali právě tento případ – zvolili si ten, který jim zajistí největší zájem médií. Policejní špičky ve Švédsku dychtily po názoru veřejnosti stejně jako organizace, pro něž pracoval on. FBI a NYPD nikdy nepropásly šanci na dobrou publicitu a byly ochotné udělat vše pro to, aby se vyhnuly té špatné.

Odložil článek a padla na něho únava. Doktorka mu přikázala odpočívat. Současně mu ale bylo jasné, jak těžké bude usnout. Možná se nakonec pokusí zůstat vzhůru ještě o chvíli déle. Sáhl pro počítač, který mu Brodwick přinesl. Když se nedokázal vyrovnat s obsahem dopisu od matky, mohl by si možná aspoň prohlédnout obsah USB disku, který mu poslala.

Byly na něm výsledky rozsáhlého pátrání, o čemž svědčil vysoký počet souborů a dokumentů na té titěrné věcičce. Média po příběhu lačně skočila, což vždycky znamenalo, že policie přidala více zdrojů. Společnost, kterou měla pohřešovaná dívka zdědit, byl grandiózní švédský vývozní úspěch dokonce i před deseti lety. Dnes firma AckWe vlastnila několik obchodů v každém důležitém americkém městě, kde prodávala streetovou módu a džíny. Stejně tak tomu pravděpodobně bylo všude jinde po celém světě.

John začal tím, že si na Wikipedii přečetl fakta o historii firmy. Překvapilo ho, jak snadno rozumí textu ve svém rodném jazyce. Tu a tam mu sice nějaké slovo dělalo problémy, ale většinou význam odhadl z kontextu. Děkoval své šťastné hvězdě, že se díval na švédské filmy a udržoval si tak po celé ty dlouhé roky jazykové dovednosti.

Společnost byla založena v roce 1931 dětmi emigranta, který přivezl zpátky domů do Värmlandu džínovinu.

Jméno AckWe bylo vybráno na počest místní hymny „Ack Värmland, du sköna“ – Překrásný Värmland. Dědička Emelie Bjurwallová by byla čtvrtou generací v čele společnosti. John si prohlédl starou fotografii, na níž pózovala spolu s matkou Sisselou při otevření nového obchodu v Londýně. Nemohlo jí tam být víc než deset let, ale už si osvojila nacvičený úsměv pro fotografie. Titulek pod obrázkem citoval její vyjádření o tom, jak nádherné je oblečení AckWe a jak se těší, až jednoho dne povede společnost ona sama.

Pokud se jednalo o detaily, co se tehdy s dívkou stalo, článek na Wikipedii se vyjadřoval velice rezervovaně. Jediné, co potvrdil, bylo její zmizení v roce 2009 za nejasných okolností v oblasti Tynäs v Hammarö nedaleko města Karlstad ve Švédsku.

John článek zavřel a začal pátrat po nějakém sumáři případu – něčem, co by mu poskytlo širší náhled. Po nějaké chvíli strávené hledáním narazil na chronologický souhrn případu, založený na předpokládaných činnostech oběti.

Poslední znamení, že je Emelie naživu, byla fotografie uveřejněná na jejím facebookovém profilu. Ukazovala tetování na dívčině levém předloktí. Obrázek se skládal ze tří čtverců zatržených uvnitř; v tom nejbližším k zápěstí nebyl symbol vytetovaný, ale vyříznutý něčím ostrým přímo do kůže.

Na základě posouzení krevní sraženiny lékařská zpráva říkala, že Emelie ještě žila, když byla relativně mělká rána provedena. Nebylo však možné zjistit, jestli je na fotografii mrtvá nebo živá. Stejně tak nešlo rozhodnout, jestli si obrázek vytvořila sama nebo jestli je autorem někdo jiný.

Na druhé straně facebook uvolnil data, která umožnila s poměrně vysokým stupněm přesnosti stanovit polohu mobilu v okamžiku, kdy byla fotografie nahrána. Místo, vyznačené na mapě jednoho z dokumentů, zabíralo plochu asi sta metrů. Zakroužkovaná plocha na mapě byla

na špičce výběžku jménem Tynäs – jenom půl kilometru od domu, kde se Emelie bavila na večírku toho večera, kdy zmizela.

Data poskytnutá mobilním operátorem informaci z facebooku potvrzovala. Emeliin telefon reagoval na vysílač v této oblasti až do pozdní noci, pak se všechny kontakty přerušily. Buď se vybila baterie, nebo telefon někdo vypnul.

John sledoval úpornou snahu karlstadské policie sestavit co možná nejjasnější obrázek dívčinych aktivit během večera. Svědci se jednomyslně shodli na tom, že z večírku odešla kolem půlnoci, a fotografie byla zaslána na facebook v 1:48.

Zjistit, co se odehrálo během těchto dvou kritických hodin, bylo pro celé vyšetřování klíčové.

KARLSTAD, 2009

Přesně dvacet minut poté, co Sissela kontaktovala policii, zazvonil bzučák u branky. Když volá paní Bjurwallová, je k tomu třeba přistupovat rychle, což zjevně platilo i pro policii. Heimer očekával uniformované policisty, ale osoba, která telefonát přijala, případ pravděpodobně posoudila jako naléhavý a předala ho přímo kriminálnímu oddělení.

Mladšího ze dvou policistů znal z jachtařského klubu. Jmenoval se Bernt Primer a měli spolu jednu noční hlídku. Když byli na obchůzce u mola kousek od kostela Lövnäs, Heimer mu ukázal svou motorovou jachtu Nimbus 405 Flybridge. Primer se ale ani slovem nezmínil o tom, že je policejní důstojník. Nebo ho možná Heimer neposlouchal. Pamatoval si, že spolu byli párkrát na rybách, ale brzy ho Primerova společnost začala unavovat. Otravoval ho nekonečný příval slov, kterými ho Bernt doslova dusil. Znal polovinu jachtařského klubu a o každém členovi by dokázal vykládat hodiny.

Druhého policistu Heimer v životě neviděl. Vzpomněl by si, kdyby tomu bylo jinak – muž měl veliké mateřské znaménko táhnoucí se mu přes temeno téměř holé hlavy a zasahovalo i do části obličeje. Člověk si okamžitě vzpomněl na Michaila Gorbačova, politika ze Sovětského svazu, který hovořil o glasnosti a perestrojce a v podstatě nastartoval pád celého východního bloku. Heimer nepochyboval o tom, že si tento muž musel už mnohokrát vyslechnout více či méně vtipné poznámky od lidí, jimž chybělo slušné vychování.

Brzo následovaly očekávané otázky. Kdy viděli Emelii naposled? Včera ráno, když po prudké roztržce při snídani utekla ven. Vědí, kam šla nebo s kým se setkala? Nevěděli, ale Hugo Aglin – který s nimi zůstal, zatímco čekali na policii – vyplnil bílá místa na mapě. Jeho syn potvrdil, že Emelie byla jedním z hostů na večírku. Když se Hugo ten večer vrátil domů, dům byl plný mladých lidí. Zaskočilo ho to, protože syn tvrdil, že se chystá přespat u kamaráda.

Kdy přesně Emelie z večírku odešla, zůstávalo nejasné. Hugo ji tam neviděl, ale není divu, protože zamířil rovnou dolů do neobsazeného pokoje v suterénu, aby se vyspal. Doufejme, že jeho syn a ostatní teenageři budou vědět víc. Policie si s nimi bude muset promluvit.

Nebylo pochyb, že Gorbačov má z obou policistů vyšší hodnost. Heimer si všiml, že policista sedí na samém okraji křesla, jako by se k němu a k Sisseli na pohovce snažil dostat co nejbliž. Skleněný konferenční stolek mezi nimi byl trochu moc široký. Když se člověk naklonil dozadu, vzdálil se od druhého příliš daleko, aby se oba cítili příjemně, když si chtěli popovídat, aniž by na sebe museli křičet. Byl to jeden z několika nákupů do tohoto domu, který se opravdu nepovedl.

Dostali se k fotografii na facebooku. Hugo seděl na taburetu u kratší strany stolu a právě ukazoval policistům fotografii Emeliina předloktí.

„Co to tetování znamená?“ zeptal se Gorbačov.

Sissela se podívala na Heimera.

„Ty o tom víš víc než já,“ řekla.

„Emelie říká, že to je takový seznam.“

Policista pozdvihl obočí.

„Seznam? Jaký seznam?“

„Seznam věcí, které chcete během svého života udělat,“ vysvětloval Heimer.

„Aha. A co chce udělat Emelie?“

„To ví jenom ona.“

„Mluvil jste s ní o tom?“

„Ano, ale odmítla o tom cokoli říct. Tedy aspoň mně.“

„A co vy, Sisselo? Vám také nic neřekla?“ zeptal se Gorbačov a smetl si z klína několik neexistujících drobků.

Heimer si všiml, že se policista k jeho ženě chová poněkud nesměle, až nemotorně. Takové postoje v mužích probouzela – obzvláště v těch, kteří nebyli na její svět zvyklí.

„Ne. Víím, že nemá cenu se jí na to ptát,“ odpověděla.

„Víte, kdy si to tetování nechala udělat?“ prohodil Primer.

„Muselo to být potom, co se vrátila z Björkbackenu,“ přemýšlel Heimer nahlas. „Každopádně to bylo poprvé, co jsem si toho všiml.“

„Björkbacken? V Charlottenbergu?“ zeptal se Gorbačov překvapeně.

Heimer věděl, že se pohybují po tenkém ledě. Sissela se snažila udržet pobyt jejich dcery v léčebném ústavu pro mladé ženy v tajnosti. Oficiálně Emelie pracovala jako stážistka v zahraničí v několika z mnoha provozoven AckWe.

„Naše dcera procházela složitým obdobím života. Potřebovala určitou podporu a péči a to jí tam mohli nabídnout,“ vysvětlila Sissela neutrálním hlasem.

Pokud Sisselu našťvalo, že pootevřel dvířka jejich rodinného tajemství, nedala to na sobě vůbec znát. Heimer se letmo podíval na Huga, aby viděl jeho reakci, ale finanční ředitel ani nehnul brvou. Buď byl stejně dobrý v přetvařování se jako jeho šéfové, nebo už mu Sissela o léčebném ústavu řekla dříve. Heimer osobně neměl nejmenší zájem tajit věci, které beztak dříve či později vyplavou na povrch.

„Ta řezná rána na její paži – mohla si to udělat sama?“ nadhodil Primer.

Její odpověď přišla vzápětí a Heimer viděl, že má v úmyslu se o poskytování informací o Emelii postarat sama.

„Chápu, kam míříte, detektive. A my nechceme nijak skrývat fakt, že se k sobě Emelie nechovala vždycky hezky. Takže odpověď zní ano, mohla se pořezat sama.“

Nechovala se k sobě vždycky hezky.

I takhle se to dá podat, pomyslel si Heimer. Živě si vybavoval prázdné plato od léků na toaletě a Emeliiny oči bez života, když ji spatřil ležet ve vaně, poté co se mu konečně podařilo kuchyňským nožem zdvihnout západku na dveřích. Přišla k sobě, teprve když jí v nemocnici vypumpovali žaludek.

„Jak se vaše dcera v poslední době cítila?“ zeptal se Primer.

„Mnohem lépe,“ odpověděla Sissela. „Opět uchopila život do svých vlastních rukou a loni na podzim začala studovat na ekonomické fakultě ve Stockholmu.“

Přirozeně, ten příběh začíná tady, pomyslel si Heimer – rozhodně lepší než se zmínit o neúspěšných zkouškách nebo drogách, které našel. Zvažoval, jestli má něco namítnout, a nenašel jediný důvod, proč by měl mlčet.

„V zásuvce svého psacího stolu měla sáček se zbytkem bílého prášku a jsem si téměř jist, že se jedná o kokain,“ prohlásil, aniž by tu větu adresoval někomu konkrétnímu.

„Ano, to je pravda,“ přispěchala Sissela s potvrzením.

Teď, když se pravda provalila, se zjevně snažila zaujmout roli starostlivé matky.

„Heimer a já si děláme starosti, že by mohla znovu upadnout do depresí. Není totiž neobvyklé, že se v průběhu rehabilitace vyskytnou dočasné překážky.“

„Nejdůležitější věcí v této chvíli je, abychom Emelii našli,“ řekl Gorbačov, přičemž se posunul ještě více dopředu na samý okraj křesla, patrně proto, aby se pokusil navodit nad širokým skleněným stolem větší intimitu. „Víme, jak byla fotografie pořízena?“ dodal.

„Muselo to být Emeliiným mobilem,“ řekla Sissela. „Volali jsme jí mnohokrát a nikdo se neozval. Včera večer ještě vyzváněl – ale dneska se hovor rovnou přepojí do hlasové schránky.“

„Musíme to předat našim technickým specialistům, ať se s tím popasují,“ řekl Gorbačov a poznamenal si číslo do notesu.

Pak jim nastínil, co se bude dít dál. Bude vyplněno oficiální hlášení o pohřešované osobě a všechny policejní hlídky okresu Värmland dostanou Emeliinu fotografii. Ale žádný důvod pro přílišné znepokojení zatím není. Pohádala se s rodiči a není výjimkou, že mladí lidé občas utečou z domu, aby se o několik dní později zase vrátili. Koneckonců, je jí dvacet let, takže nemá žádnou povinnost hlásit rodičům každý příchod a odchod.

Pak se inspektor s mateřským znaménkem na okamžik odmlčel, než pokračoval dál. Bylo zřejmé, že pečlivě volí další slova.

„Kdyby vás někdo kontaktoval, byl bych rád, abyste mi ihned zavolali,“ řekl nakonec.

Sissela na něho nevěřícně pohlédla.

„Kontaktoval?“ zopakovala. „Takže tohle si myslíte – že ji někdo unesl?“

„Nemyslíme si nic,“ odpověděl. „Ale jste veřejnosti dobře známá rodina a my musíme vzít v úvahu všechny možnosti.“

Heimer si všiml, jak jeho žena zamyšleně přikyvuje. Spolu o tom nemluvili, ale bylo mu jasné, že v hlavě probírala všechny možné scénáře. Bylo zcela vyloučené, že na únos by zapomněla.

„Přinesu vám její fotografii,“ řekla a hned odešla do knihovny.

Bude mít z čeho vybírat. Od té doby, co jejich dcera začala chodit na univerzitu, si Heimer všiml, že si Sissela znovu oprášila zálibu ve fotografování. Prázdné stránky v rodinném albu byly zaplněny obrázky, které odrážely její ambice.

Na fotografii, se kterou Sissela o několik minut později vrátila, měla na sobě Emelie bílé šaty s pleteným koženým opaskem. Heimer si vzpomněl, že snímek byl pořízen za letní rovnodennosti, tedy kolem letošního dvacátého čtvrtého června. Dcera se něho dívala zpoza krempy slameného klobouku. Rozpuštěné blondaté vlasy lemovaly její pihovatý obličej.

Hrudní koš mu opět začaly drtit čelisti svěráku. Každým otočením páky z něho vytlačovaly zbytky vzduchu. Odvrátil hlavu od fotografie a spočinul pohledem na obraze Larse Larina visícího na zdi přímo nad Gorbačovovou hlavou.

„Jsi v pořádku, Heimere?“

Ucítil na zádech Sisselinu studenou ruku.

„Jo, jo, jenom mám hrozný strach,“ zamumlal.

BALTIMORE, 2019

Vozík, se kterým sestra bravurně proklouzla dveřmi do pokoje, byl naložen novou várkou intravenózních léků.

„Aha, přesně tohle potřebujeme. Další drogy!“

Trevor se zasmál vlastnímu vtipu, ale vzápětí zasténal kvůli bolesti v břiše. Vypadalo to, že nezáleží na tom, jak moc ho to bolí. On se prostě smíchu nedokázal ubránit. John si všiml, že to je nakažlivé. Pozitivní energie jeho souseda nebyla žádná povrchní přetvářka a vyvěrala mu přímo ze srdce. Síla přírody vyjádřená prostřednictvím dobré nálady, které nebylo možné odolat.

Johna vzbudili brzo ráno kvůli rentgenovému vyšetření. Když se znovu vrátil na pokoj, upadl do dlouhého bezesného spánku naplněného morfinem. Teď už bylo jarní slunce, neodbytně se deroucí skrz tenké záclony, na obloze vysoko a on si uvědomil, že musí být už skoro čas oběda. Možná i později. John si vzpomněl na včerejší rozhovor doktorky s jejich impulzivním šéfem. Pokud by tomu dala zelenou, hlášení by začala dnes odpoledne.

„Viděl jsi dneska Brodwicka?“ zeptal se, jakmile sestra odešla z pokoje.

„Pochybuju o tom, že se sem odváží přijít dřív, než dostane svolení. I střela v žaludku stála za to, být svědkem, jak ho naše úžasná doktorka včera bez bázně a hany usedla jako malého kluka.“

Trevor musel vynaložit veliké úsilí, aby se k němu obrátil. Bylo vidět, že potřebuje tisíce léky víc než John.

„Bojíš se toho rozhovoru?“ pokračoval jeho kolega.

„Vůbec ne,“ odpověděl John. „Chtěl jsem jenom vědět, jestli už se tady ukázal.“

To ale nebyla pravda. Představa začátku setkání mu brnkala na nervy. Brodwick si bude všechno nahrávat a záznam pošle prokurátorovi. Možná se dokonce bude přehrávat u soudu. V žádném případě se jeho výpověď nemohla lišit od Trevorovy. Zničilo by to jeho důvěryhodnost jako svědka a obhájce nepochybně skočí po každé příležitosti, která se naskytne, aby takovou slabost využil. A současně také nechtěl, aby se celý svět dověděl, jak se v kontejneru zhroutil.

„Buď v klidu,“ ozval se Trevor, jako by mu četl myšlenky. „Brodwick zjistí jen to, co potřebuje vědět. Jak jsme se my dva zachovali v kritické situaci. Jak nápadití jsme byli. Že sis uvědomil, že jsem taky agent, a společně jsme pak vymysleli plán, díky němuž se nám podařilo vyvážnout se zdravou kůží.“

„Společně?“ zopakoval John.

„Jo, společně. Brodwick není zas tak chytrý, jak se staví. Nerozumí práci v terénu, takže není třeba ho obtěžovat přílišnými detaily.“

„A jak přesně jsem si uvědomil, že i ty jsi špión?“

„Zašepal jsem ti to do ucha, když jsme šli do kontejneru. V té chvíli mi totiž došlo, co se bude dít.“

John pomalu přikývl, přičemž si šeptem opakoval výpověď svého kolegy.

„Díky,“ řekl a myslel to vážně.

„Prosím. Zachránil jsem ti život a ego, ty snaživče.“

Trevor se znovu zasmál a tentokrát se zdálo, že ho to ani tolik nebolelo. Možná sestra přihlédla k pacientovu zvyku smát se téměř všemu a v těch nejnevhodnějších momentech a podle toho mu upravila dávkování morfinu.

„Na druhé straně nerozumím, proč si děláš hlavu s tím, co si ti namyšlení kokoti ve vedení myslí,“ pokračoval. „Po soudním procesu stejně budeme muset začít nový život někde daleko od toho všeho.“

Kolega měl samozřejmě pravdu. John by měl určitě víc přemýšlet o budoucnosti než o svém odkazu v FBI. Kartel byl víc než jenom Ganiru a udělá všechno možné, aby zrádce po soudním procesu našel – a nezáleží na tom, kde se budou ukrývat. Proto jim také bude vytvořena nová identita a vstoupí do programu na ochranu svědků.

„Dovol, abych ti dal jednu radu: nezapomeň formulovat své požadavky teď,“ zdůraznil Trevor. „Jakmile skončí tvá svědecká výpověď a soudce všechno odklepne, ztratíš veškerý prostor pro vyjednávání.“

John čekal na výbuch smíchu, o němž nepochyboval, že přijde. Ale tentokrát se mýlil. Bylo jisté, že jeho soused strávil hodně času přemýšlením nad tím, co má přijít.

„V sázce je tvá rodina,“ pokračoval. „Dohoda, jakou si s šéfy domluvíš, bude rozhodovat o tom, jak se budou vaše budoucí životy odvíjet.“

John sebou trhl. Copak Trevor má rodinu? Myslel si, že je nemožné spojit rodinný život s prací špiona.

„Takže to nejsi jenom ty, kdo musí zmizet?“ nadhodil.

„Ne, má žena také. A naše dcera.“

„Vaše dcera?“

„Jo. V létě jí bude rok.“

John se snažil udržet v obraze. Pokud je Trevorova dcera tak malá, musel se stát otcem právě v době, kdy pronikl do drogového kartelu.

„Ona je taková nádherná souhra náhod,“ pustil se Trevor s úsměvem do vysvětlování, když si všiml zmateného výrazu v Johnových očích. „V době, kdy má žena zjistila, že je těhotná, já už byl ponořený hluboko ve strukturách Ganiruova gangu. Žádal jsem, aby mě odtud pokud možno co nejdříve dostali, ale současně jsem si uvědomoval, že to nějaký čas zabere. To je taky důvod, proč Brodwick poslal do kartelu druhého agenta. Jakmile tě přijali mezi sebe, rozjel se plán, jak mě z toho systému vytáhnout, a od tebe se očekávalo, že tam zůstaneš tak dlouho, dokud se neodhalí, koho má Ganiru nad sebou.“

John přikývl. Teď už chápal, proč mu Brodwick nic neřekl. Chránil tím jak Trevora, tak i Johna samotného. Čím méně toho John o agentovi, kterého měl nahradit, věděl, tím lepší to bylo pro všechny zainteresované osoby.

„A byl jsi vůbec u porodu?“ zeptal se.

Trevorovy oči najednou potemněly smutkem.

„Ne, bohužel ne. Náš drahocenný uzlíček radosti si usmyslel přijít na svět zrovna o tom víkendu, kdy zastřelili Ganiruova bratra v Cherry Hill. Vytasit se s výmluvou, proč musím odjet z města, bylo v té chvíli vyloučené.“

„Ale viděl jsi ji.“

„Bože – samozřejmě že jo. Byl jsem tam dvakrát,“ přitakal nadšeně Trevor. Obličej se mu znovu rozjasnil. „Ona, to je úplně něco jiného. Jako andílek s kudrnatými vlasy. Ale dokáže se i rozčílit – minimálně když není po jejím. To má po mamince.“

„A co má po tobě?“ nadhodil John.

„Pořád má hlad jako vlk, aspoň co jsem slyšel. To musí mít po mně.“

Trevor propukl v další výbuch smíchu, přičemž se mu podařilo převrhnout na nočním stolku sklenici s vodou.

„A co ty – máš někoho, kdo půjde s tebou?“ zeptal se Trevor, když zase popadl dech.

John zavrtěl hlavou.

„Ne, jsem sám.“

Znělo to osaměle, když to vyslovil nahlas. Obzvláště když to porovnal s novým životem Trevora jako otce malého dítěte. John si sám sebe v takové roli ani nedokázal představit. Jistě, je mladší, ale o věku to vlastně není. Několik kolegů z New Yorku v jeho věku už mělo jedno nebo dvě děti. Ve skutečnosti se na něm podepsala zkušenost z dospívání v nefungujícím manželství.

Milostný příběh jeho rodičů byl zářným příkladem toho, že pro výběr životního partnera by se člověk neměl řídit rčením, že protiklady se přitahují. Jeho otec pocházel z Nigérie a v polovině šedesátých let se přestěhoval do New Yorku. John slyšel historku o tom, jak se potkal s jeho